

[Schmidt.]

sig saa vidt, som man kan, og jeg skal selvfølgelig ikke gaa imod Forslaget, men vil, naar der ikke kan opnaas mere, ogsaa stemme for det.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Ordførere for den venlige Modtagelse af Lovforslaget.

Til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, der haabede paa, at Tiderne snart skulde blive saadan, at man kunde imødekomme Krigsinvalideforeningens samtlige Krav, vil jeg sige, at ogsaa jeg haaber paa, at Tiderne skal blive saaledes, at man kan imødekomme i hvert Fald en Del af disse Krav. *Samtlige* Krav tror jeg ikke man vil kunne imødekomme, thi det er et Særkende for denne Forening, der jo har særdeles godt Kendskab til Krigsinvalidelovgivningen i de forskellige europæiske Lande, at den altid vil fremhæve de enkelte Punkter, paa hvilke denne Lovgivning i et eller andet Land er forud for den danske, og saa stille Krav i Overensstemmelse hermed, men til Gengæld ikke vil være slet saa opmærksom med Hensyn til de Omraader, hvor den danske Lovgivning er langt forud for vedkommende udenlandske. Overfor dette Synspunkt maa det være en dansk Regerings Opgave — uanset, hvem der er Socialminister — at skabe et System, som ligger fast og passer ind i de Rammer, vi i øvrigt har her i Landet. Men bortset fra denne lille Sidebemærkning nærer jeg altsaa det samme Haab til Fremtiden som det ærede Medlem Hr. Hinrichsen, at det skal blive muligt at forbedre denne Lovgivning.

Til Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen, vil jeg sige, at det vil jo altid være saadan med en Lovgivning paa disse Omraader, at Menigmand — hvortil jeg i dette Tilfælde tillader mig at henregne det ærede Medlem, men ogsaa *kun* i dette Tilfælde — aldrig vil have let ved at forstaa samtlige de Afgørelser, der træffes. Jeg blev derfor noget bange, da den ærede Ordfører begyndte med Eksempler, bl. a. fordi det kunde friste til at fortsætte med Eksempler. Jeg har i fem Aar været Præsident, Formand for Invalideraadet herhjemme, saa jeg ved, hvor vanskeligt det er for mange at forstaa Afgørelserne, fordi man ikke altid kan se uden paa Tøjet, hvad det er, Folk fejler. Jeg skal imidlertid ligesom den ærede Ordfører indskrænke mig til at nævne eet Eksempel.

Det satte i sin Tid en hel dansk Landsdel i Oprør, at en ung Pige paa 23 Aar fik

Invaliderente, skønt hun færdedes og dansede paa samtlige offentlige Baller i denne Landsdel, og Venstrepresen, der jo altid holder Moralén højt, skrev straks ind til undertegnede, hvad det dog var for en forbryderisk Administration af denne Lov. Jeg blev som altid, naar jeg ser noget i Venstrebladene, meget betænkelig og fik Sagen hurtigst muligt frem. Det viste sig da, at denne unge Pige led af en Hjertesygdom i allerhøjeste Grad, en Sygdom, som bogstavelig talt ikke tillod hende nogen anden Adspredelse end moderne Dans, der som bekendt gaar ganske stille rundt. Det var derfor fuldkommen berettiget, ikke at hun dansede paa samtlige offentlige Baller, men at hun fik Invaliderente. Og saadan gaar det med mange af disse Afgørelser, der for Menigmand er uforstaaelige. Hun havde et blomstrende Udseende og formentlig et i enhver Henseende tiltalende Ydre, siden hun kunde faa danset saa meget, men hun var saa syg, at hun ved en hvilken som helst stærk Bevægelse — der jo imidlertid ikke forekommer i moderne Dans — vilde være styrtet om og være død, hvad hun ogsaa gjorde to Aar efter.

Hermed forlader jeg Eksemplerne og gaar over til det ærede Medlem Hr. Schmidt. Det ærede Medlem fandt, at der var to Grunde, der kunde friste til at man strakte sig videre end sket er i dette Lovforslag. Den ene Grund var den, som det ærede Medlem kom til ved at sammenligne Forholdene mellem Krigsinvalidernes Skæbne og Fredsinvalidernes Skæbne, hvor de Ofre, der blev bragt fra dansk Side, som det ærede Medlem sagde, var større — det er jo fremhævet før —, end man i Almindelighed kan tale om. Jeg kan kun glæde mig over, at det ærede Medlem fremsatte disse Udtalelser, men jeg kan ikke indrømme, at Konsekvenserne af denne Opfattelse, som jo alle Danske deler, i Øjeblikket kunde blive videregaaende, end de er blevet her. Forholdet er jo det, at der netop under Hensyn til denne Betragtning ved denne Krigsinvalidelovgivning er skabt en Lovgivning, der gaar langt videre og navnlig da gik langt videre, da Tiderne var bedre, end den tilsvarende Fredsinvalidelovgivning. I øvrigt vil det i det enkelte Øjeblik kun kunne blive et Skøn, hvor langt man kan gaa; det er umuligt at diskutere. Men Synspunktet, der har ligget til Grund, er ganske det samme Synspunkt, som det ærede Medlem anvendte.

Den næste Grund, det ærede Medlem Hr. Schmidt anfører, er, at Udgifterne til denne Lovgivning gaar nedad Aar for Aar.